

Arrest

nr. 84 273 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 maart 2012 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. MAJD TEYMOURI en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Aangezien verzoeker minderjarig is? wordt een voogd aangesteld op 20 januari 2012.

Uit het Eurodac-verslag van 27 oktober 2011 blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Italië op 20 oktober 2011.

Op 10 februari 2012 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), de Italiaanse autoriteiten om de overname van verzoeker.

Bij gebrek aan antwoord van de Italiaanse asielinstanties wordt Italië op basis van artikel 20, § 1, c de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een 'Tacit Agreement' van 7 maart 2012 meegedeeld aan de Italiaanse instanties.

Op 8 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten H. A.

geboren te Besud , op (in) (...)1996

van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 26.10.2011 is aangekomen in België. Op 27.10.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "Besud" op (...)1996. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 27.10.2011 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet de DVZ dezelfde dag (27.10.2011) per fax weten betrokkene onder haar hoede te nemen en op 20.01.2012 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd. De DVZ werd hiervan op 20.01.2012 per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 27.10.2011 blijkt dat betrokkene in Italië asiel heeft aangevraagd. Op 07.03.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1 b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 10.02.2012 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.02.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat er in Italië wel vingerafdrukken werden genomen toen hij door de politie werd opgepakt en dat hij de dag erna Italië verlaten zou hebben.

Betrokkene verklaarde verder dat hij eind september 2011 met de wagen uit Afghanistan vertrokken zou zijn naar Iran waar hij gedurende vijf dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij Iran per wagen verlaten hebben naar Turkije waar hij gedurende zeven dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij met de wagen naar Griekenland gereisd zijn waar hij gedurende vijftien dagen in een goedkoop hotel verbleven zou hebben alvorens de boot te nemen naar Italië. In Italië zou hij door de politie zijn opgepakt en zouden zijn vingerafdrukken genomen zijn op het commissariaat. Betrokkene verklaarde dat hij Italië na twee dagen per trein verlaten zou hebben naar Frankrijk. Daar zou hij drie dagen verbleven hebben alvorens met de trein naar België te reizen waar hij op 26.10.2011 zou zijn aangekomen en waar hij één dag later op 27.10.2011 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 27.10.2011 waaruit blijkt dat er op basis van betrokkenes vingerafdrukken een asielaanvraag werd geregistreerd in Italië en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 10.02.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 07.03.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 10.02.2012 op basis van art. 16.1 .e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan.. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat iedereen er op straat slaapt en dat hij er niet naar school kan gaan (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen geen concrete bewijzen aanbrengt. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat iedereen er op straat slaapt of dat hij er niet naar school kan gaan. Het is bovendien weinig aannemelijk dat betrokkene na amper twee dagen in Italië te hebben verbleven alle mogelijkheden uit te putten om te zien of hij er al dan niet naar school kan gaan. Betrokkene maakt bovendien evenmin aannemelijk dat hij ten gevolge van zijn asielprocedure in Italië op straat zou moeten slapen. Betrokkene maakt bovendien evenmin aannemelijk iedereen die in Italië op straat zou slapen zich in een reguliere lopende asielprocedure bevindt.

De door betrokkene aangehaalde redenen met betrekking tot een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, wijzen dan ook niet op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan of het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van

betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor door de DVZ op 09.02.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat er in alle andere landen geen slaapplek voor hen was en dat hij daarom voor België koos. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.02.2012 dat deze goed is (DVZ, vraag 20). Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van zijn gezondheid niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 6, art. 16.1.e, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië."

Op 8 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel tot terugbrenging. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de tweede bestreden beslissing

Artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 1. (...)

Op de rol worden niet geplaatst:

1° beroepen zonder afschrift van de bestreden akte of van het stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verzoekende partij. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft het annulatieberoep ook in te dienen van het bevel tot terugbrenging. Het verzoekschrift bevat echter geen afschrift van de voormelde beslissing noch van de kennisgeving hiervan. Ter terechtzitting bevestigt noch ontkent de raadsvrouw van de verzoeker een afschrift van de beslissing bij het verzoekschrift te hebben gevoegd.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook geen middelen ontplooit tegen het bevel tot terugbrenging doch enkel tegen de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), zodat zelfs al zou deze zaak op de rol kunnen worden geplaatst, dient te worden vastgesteld dat het beroep tegen voormelde beslissing onontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van middelen. Immers stelt artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet dat het

verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Zo het beroep al op de rol zou kunnen worden geplaatst, wat betreft het bevel tot terugbrenging, *quod non*, dient minstens te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is.

Het verzoek tot nietigverklaring van het bevel tot terugbrenging is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker in Italië zou asiel aangevraagd hebben, nu zijn vingerafdrukken in Italië werd geregistreerd, waardoor dient hij te worden teruggestuurd naar Italië, welke Europese lidstaat dat volgens verweerder verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielaanvraag van verzoeker.

Terwijl de art. 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Wat de toepassing van de criteria van de Dublin-II-Verordening betreft dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom Italië verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

De bestreden beslissing maakt immers melding van artikel 16, 1 lid e) Dublin II Verordening op grond waarvan Italië verantwoordelijk zou zijn.

Artikel 16 lid 1, e) luidt als volgt:

"een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen"

In casu werd de asielaanvraag van verzoeker helemaal niet afgewezen daar hij in België asiel heeft aangevraagd. Hij heeft bovendien ook geen asiel in Italië aangevraagd.

Ter herinnering, artikel 3 van de Wet Motiveringshandelingen, vereist nochtans het volgende: "de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Dit is in casu echter niet het geval waardoor de bestreden beslissing de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Wat de resultaten van Eurodac voor verzoeker betreft.

Nergens in de bestreden beslissing vermeldt wordt op welke datum verzoeker asiel zou aangevraagd hebben.

De bestreden beslissing stelt het volgende: " op basis van het Eurodacverslag van 27. 10.2011 waaruit blijkt dat er op basis van betrokkenes vingerafdrukken een asielaanvraag werd geregistreerd in Italië en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II- Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 10.02.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16. 1.e. van de Dublin- II-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 07.03.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacitagreeement op gewezen dat zij op basis van art. 20 § 1c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge van het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 10.02.2012 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

De bestreden beslissing ten onrechte geen geloof hecht aan de verklaring van verzoeker.

De bestreden beslissing dient te vermelden op welke datum verzoeker in Italië zou aangevraagd hebben.

Dit is in casu echter niet het geval waardoor de bestreden beslissing de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent.”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 6, 16.1.e, 20, § 1, b en 20, § 1, c van de Dublin-II-Verordening, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt. Tevens motiveert verweerder waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen geen reden zijn om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen.

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

In de mate dat verzoeker stelt dat de motivering incorrect is en de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en voormelde bepalingen van de Dublin-II-Verordening.

Vooreerst merkt de Raad op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is, zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij stelt dat hij geen asiel in Italië heeft aangevraagd en dat zijn asiel daar ook niet werd afgewezen, zodat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Waar verzoeker eraan vasthoudt dat hij in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend, merkt de Raad op dat het motief in de bestreden beslissing dat uit de Eurodac-gegevens blijkt dat verzoeker wel degelijk een asielaanvraag indiende in Italië, steun vindt in het administratief dossier. Een op 27 oktober 2011 doorgevoerde vergelijking van verzoekers vingerafdrukken met de gegevens voorhanden in het Eurodac-systeem leert immers dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Italië op 20 oktober 2011 onder het referentienummer "IT1LE0150H". Met betrekking tot dit referentienummer wordt verwezen naar artikel 2.3 van de verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, dat betrekking heeft op de toezending van gegevens door een lidstaat aan de centrale gegevensbank Eurodac en dat luidt als volgt:

"Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodac-verordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodac-verordening. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s)

volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met “1”, van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met “2” en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met “3”. De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt.”

Uit voormeld referentienummer “IT1LE0150H” blijkt aldus dat verzoeker in Italië reeds een asielverzoek indiende.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat met toepassing van artikel 6 van de Dublin-II-Verordening waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in artikel 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend.

Artikel 6 van de Dublin-II-Verordening bepaalt:

“Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, voor zover dit in het belang van de minderjarige is.

Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend.”

Verzoeker betwist niet dat hij een niet-begeleide minderjarige is waardoor verweerder correct verwijst naar de toepassing van artikel 6 van de Dublin-II-Verordening.

Verweerder vraagt om de terugname van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten op 10 februari 2012. Verweerder motiveert vervolgens correct dat het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in artikel 20.1.b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname tot gevolg heeft dat de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening bepaalt immers:

“1. De in artikel 4, lid 5, en artikel 16, lid 1, onder c), d) en e), bedoelde terugname van asielzoekers geschiedt overeenkomstig de volgende bepalingen:

a) (...)

b) (...)

c) Indien de om terugname verzochte lidstaat niet reageert binnen de onder b) genoemde termijn van één maand of twee weken, wordt hij geacht in te stemmen met terugname van de asielzoeker.”

Aldus kan verzoeker bezwaarlijk betogen dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom Italië verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De grief dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld op welke datum verzoeker asiel zou hebben aangevraagd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Waar verzoeker meent dat ten onrechte is verwezen naar artikel 16, lid 1, e van de Dublin-II-Verordening is de grief evenmin relevant nu vaststaat dat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Verweerder is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de Italiaanse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielverzoek. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN